

ÇOCUKLAR İÇİN KLASİKLER
LOUISA MAY ALCOTT

Küçük Kadınlar

Remzi Kitabevi

LOUISA MAY ALCOTT

Küçük Kadınlar

Remzi Kitabevi

KÜÇÜK KADINLAR/Louisa May Alcott

Özgün adı: *Little Women*

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi, 2007

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Çeviren: Erol Erduran

Kapak resmi: Yıldırım Derya

İç resimleme: Yıldırım Derya

Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1740-4

CEP BOY BİRİNCİ BASIM: Ekim 2016

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri

100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 10648

I

DÖRT KIZ KARDEŞ

Jo halının üzerine uzanmıştı. “Hediyersiz yılbaşı da olur mu!” diye homurdandı. Meg yıpranmış elbiselerine göz gezdirerek: “Zengin olmamak ne feci şey!” diye içini çekti.

Küçük Amy, haksızlığa uğramış tavırla: “Birçok kızın hiçbir şeyi yokken, ötekilerin bir sürü güzel eşyası olması hiç de doğru değil!” diye söylendi.

Beth köşesinden doğruldu. Halinden memnun bir tavırla: “Hiçbir şeyimiz olmasa bile, annemiz, babamız var. Biz varız!” dedi.

Bu tatlı sözler üzerine, ateşin kızıllığı vurmuş dört genç yüz neşeyle aydınlanıverdi. Ama, hemen arkasından, Jo şunları söyleyince, yeniden somurtmaya başladılar:

“Babamız burada olmadığına göre, o şimdilik yok sayılır. Daha uzun bir süre onu görebileceğimizi de hiç sanmıyorum.”

“Belki de onu bir daha hiç görmeyiz,” demekten sakınmıştı ama, babalarının çok uzaklarda, savaş bölgesinde olduğu akıllarına gelince, hepsi de bunu içlerinden geçirmişlerdi.

Bir süre, kimse ağzını açmadı.

Sonra Meg, değişmiş bir sesle: “Biliyorsunuz, bu yılbaşı neden hediye almadığımızı annem anlatmıştı,” dedi. “Bu kış pek çetin olacağı benziyormuş. Babalar savaşta öyle ağır zahmetlere katlanırken, sırf kendi keyfimiz için para harcamamızı annem doğru bulmuyor. Elimizden pek bir şey gelmez, evet ama, biz de kendimize göre birtakım fedakârlıklar yapmaktan kaçınmamalıyız. Hem bunu, şikâyet etmeden, seve seve yapmalıyız. Yalnız, doğrusunu isterseniz ben pek de memnun olduğumu söyleyemem.”

Sonra da, almak istediği güzel şeyleri hatırlayarak üzgün üzgün başını salladı.

Jo: “Bizim masrafları kısmamızdan ne çıkar, anlamıyorum ki!” dedi. “Topu topu birer dolarımız var. Bunu da orduya bağışlamakla büyük bir yardımda bulunmuş olacağımızı sanmam. Annemden de, sizden de hediye beklediğim yok ama, çoktan beri *Undine ile Sintram* adlı kitabı almak istiyorum.”

Jo müthiş bir kitap kurduydu.

Beth, hafifçe içini çekerek: “Ben de yeni çıkan notalardan edinmek istiyorum,” dedi.

Amy, kararlı bir sesle: “Ben bir kutu resim kalemi alacağım,” diye onlara katıldı.

Jo: “Annem, kendi paramızı nereye harcamamız gerektiği hakkında bir şey söylemedi, değil mi?” diye sordu. “Her şeyden vazgeçmemizi o da

istemez sanırım. Var mısınız, hepimiz canımızın istediği şeyleri alalım? Bence buna hak kazanmış sayılırız.”

Meg, gene o şikâyetçi, mızımız sesle söze başladı:

“Doğrusunu isterseniz, ben paramı hak ettiğime eminim. Canım evde kalıp sizlerle hoşça vakit geçirmek istediği halde, bütün gün o korkunç afacanlara ders vermeye uğraşıyorum.”

Jo: “Senin çektiklerin benimkinin yanında hiç kalır!” dedi. “Sen sinirli, titiz bir ihtiyar kadınla saatlerce eve kapanmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Soluk aldırmadan insanı oradan oraya koşturur. Hiçbir şeyden memnun olmaz. Sonunda da insan öyle bunalır ki, nerdeyse kendini pencereden dışarı fırlatıp atacağı gelir.”

Meg, içini çekerek, ev işlerinden kızarmış ellerini ovuşturdu.

“Yakınmak gibi olmasın ama, bence de dünyanın en tatsız işi bulaşık yıkayıp ortalık toplamak. Hem, ellerim de bozuluyor, piyano çalışamıyorum.”

Amy: “Hiçbiriniz benim kadar sıkıntı çekmiyorsunuz işte!” diye haykırdı. “Hiç değilse o küstah, şımarık kızlarla birlikte okula gitmek zorunda değilsiniz. Dersinizi bilmediniz mi, yandınız demektir. Üstünüz başınız da alay konusudur. Babanızın zengin olmadığını öğrendilerse, onu bile “mumlamak” geri kalmazlar. Hele burnunuz da biçimsizse, artık işiniz tamamdır.”

Jo gülerek: “Babamın “mumlamak”la, ya da mumculukla ne ilgisi var, Amy? Mimlemek demek istiyorsan, o başka!” dedi.

Amy kurumla ona döndü:

“Ben ne demek istediğimi biliyorum, efendim! Benimle böyle ‘imra’lı konuşmana gerek yok!”

Meg, geçmiş güzel günleri hatırlayabilecek yaş-taydı.

“Birbirinize sataşmaktan vazgeçin, çocuklar,” dedi. “Biz küçükken babam iflas etmiş, hiç parası kalmamış. O paralar şimdi elimizde olsaydı, ne mutlu olurduk, değil mi?”

“Daha geçen gün King’lerin çocuklarından çok daha mutlu olduğumuzu söyleyen sen değil miydin? Bol bol paraları olduğu halde, durmadan birbirlerini yiyorlar, demiştin.”

“Haklısın, Beth, öyle demiştim. Eh, doğrusunu isterseniz, mutlu sayılırız. Çalışmak zorundayız ama, kendi kendimize eğlenmeyi de biliyoruz. Jo şimdi mutlaka, ‘matrak’ bir aileyiz der.”

Jo, halının üzerine uzanmış yatıyordu. Amy ona bir göz atarak: “Jo her zaman böyle külhanbey ağzıyla konuşur zaten!” dedi.

Jo, yerinden doğrularak, oturdu. Ellerini önlü-ğünün ceplerine sokarak ıslık çalmaya başladı.

“Lütfen yapma, Jo. Bu ancak oğlanlara yakışan bir şey.”

“İyi ya, ben de onun için yapıyorum zaten!”

“Ben kaba-saba, erkeklik taslayan kızları hiç sevmem.”

Beth barışsever bir kızdı. Amy ile Jo’nun dikkatini dağıtmak için birden şarkı söylemeye başladı:

“Yuvalarındaki küçük kuşlar ne güzel anlaşırlar!”

Yüzü öyle gülünç bir hal almıştı ki her iki kız da çekişmeyi bırakarak gülmeye başladılar.

En büyükleri olan Meg öğüt vermeye başladı:

“İkinize de çok ayıp, çocuklar! Sen artık oğlan çocuklar gibi davranmaman gerektiğini anlayacak bir yaşa geldin, Josephine. Küçükken bunun pek önemi yoktu ama, artık adamakıllı boy attın. Saçlarını da tepene topluyorsun. Artık genç bir kız olduğunu aklından çıkarmamalısın.”

Jo, saçlarını tutan fileyi öfkeyle çekip başından çıkardı. Koyu kumral gür saçları omuzlarından aşağıya döküldü.

“Genç kız falan değilim ben! Sadece oğlanların hoşlandıkları şeyleri seviyorum. Erkek doğmadığıma üzülmekten kendimi alamıyorum, n’apayım! Hele şu günlerde babamla birlikte savaşa katılıp dövüşmek dururken, evde oturup kocakarılar gibi yün örmek beni öldürüyor.”

Böyle diyerek ördüğü mavi asker çorabını öfkeyle havada salladı.

Beth: “Vah zavallı Jo! Ne fena!” diye haykırdı. “Ama, yapılacak bir şey de yok ki. Adını bir erkek

adına benzetmeye çalışıp, bizlere karşı ağabey tavrı takınmakla yetinmenden başka hiçbir çaren de yok.”

Meg, dizine dayanmış olan hoyrat başı okşadı. Dünyanın bütün bulaşıkları bile onun o nazik, küçük ellerinin tatlı yumuşaklığını bozamazdı.

“Sana gelince, Amy,” diye devam etti Meg, “şımarık, kendini beğenmiş bir kızsın. Kendine acayip havalar vermeye çalışıyorsun. Ama, bir an önce kendine bir çeki düzen vermezsen, büyüdüğün zaman kurumlu bir kaz haline geleceksin. Kibarlık taslamaya kalkışmadığın zamanlar, nazik, terbiyeli olmayı pekâlâ da beceriyorsun. Ancak, sık sık ağzından çıkan saçma-sapan sözler en azından Jo’nun külhanbey sözleri kadar kötü bir etki yapıyor.”

Beth: “Demek sence Jo erkek gibi, Amy de kurumlu bir kaz. Ya ben neyim öyleyse, lütfen söyler misin?” diye sordu.

Meg içtenlikle: “Sen sadece çok tatlı bir kızsın o kadar!” dedi.

Aylardan aralıktı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. İçeride ise, neşeli bir ateş çıtırtılar çıkararak yanıyordu. Eski, rahat bir odaydı burası. Yerdeki halı solmaya yüz tutmuştu. Eşyalar çok sadeydi. Duvarlara birkaç güzel resim asılmıştı. Raflar kitapla doluydu. Evin pencerelerinden kasımpatları, kış gülleri görünüyordu. Sıcacık, sevimli bir havası vardı.

Dört kardeşin en büyüğü olan, Meg diye çağır-
dıkları Margaret on altı yaşındaydı. Dolgun vücutlu,
çok güzel bir kızdı. İri gözleri, koyu kumral gür
saçları vardı. Bembeyaz, biçimli elleriyle pek övü-
nürdü.

On beşindeki Jo ise, ince-uzun, kumral bir kızdı.
Genç taylara benziyordu. Onda hızla kadınlaşmaya
başlayan, bundan son derece rahatsız olan bir kız
hali göze çarpıyordu.

Elizabeth, daha doğrusu Beth, on üç yaşındaydı.
Yumuşacık saçlı, pespembe yanaklıydı. Gözleri
pırıl-pırıl parlardı. Çok utangaçtı. Sesi ürkekti.
Pek barışseverdi. Babası, haklı olarak ona “Huzur
Hanımcık” adını takmıştı. Bu ad ona çok iyi uyuy-
ordu.

En küçükleri Amy idi. On iki yaşındaydı. Ken-
dini pek beğenirdi. Mavi gözlüydü. Sarı saçları lüle
lüle omuzlarına dökülüyordu. Solgun benizli, ince
yapılıydı. Kendisine kibar bir genç kız süsü ver-
meye çalışırdı.

* * *

Duvardaki saat altıyı vurdu. Beth, ocağın önünü
süpürdükten sonra, bir çift terlik getirerek ısın-
sın diye ateşin önüne koydu. Her nedense, bu eski
püskü terliklerin ortaya çıkması kızların üzerinde
tatlı bir etki yaptı. Bunlar annelerinin gelişini haber
verir gibiydi. Hepsi onu karşılamak üzere kendi-
lerine çeki-düzen vermeye koyuldular. Meg lam-

bayı yakıyordu. Amy bile kendisine söylenmeden salıncaklı koltuktan kalkmıştı. Jo ne kadar yorgun olduğunu unutmuştu, terlikleri ateşe yaklaştırarak ısıtmaya çalışıyordu.

“Epeyi de eskimiş bunlar. Anneme yeni bir terlik alsak iyi olur,” dedi.

Beth: “Ben bir dolarımla ona yeni bir terlik alırım,” dedi.

Amy: “Hayır, ben alacağım!” diye haykırdı.

Meg: “En büyüğünüz benim...” diye söze başladı.

Jo, kararlı bir tavırla onun sözünü kesti:

“Babam burada olmadığına göre, evin erkeği ben sayılırım. Terlikleri ben alacağım. Çünkü, babam giderken, yokluğunda anneme göz-kulak olmamı sıkı sıkı tembih etti bana.”

Beth: “Dinleyin!” dedi. “Hepimiz anneme birer yılbaşı hediyesi alalım, ne dersiniz? Kendimize bir şey almasak da olur.”

Jo: “İşte tam senden beklenecek bir söz!” dedi. “Peki, ne alacağız?”

Ciddi ciddi düşünmeye koyuldular. Sonra Meg, güzel ellerinden esin almışçasına: “Ben anneme bir çift güzel eldiven alacağım,” dedi.

Jo: “Bence sağlam bir postal almak daha yararlı olur,” diye bağırdı.

Beth gülümseyerek: “Ben, kenarları dantelli mendiller almayı düşünüyorum,” dedi.

Amy de: “Ben bir şişe kolonya alacağım,” dedi. “Annem kolonya sever. Hem çok pahalı da değil. Böylece, kendime bir şeyler alacak param kalır.”

Jo ellerini arkasına kavuşturarak bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. Burnunu havaya dikererek: “Anneme daha bir şey söylemeyelim,” dedi. “Kendimize bir şeyler almak için çarşıya çıkmış gibi yapalım. Sonra birden onu şaşırtırız. Yarın öğleden sonra alışverişe çıkmalıyız, Meg. Yılbaşı gecesi oynayacağımız piyesi de unutmayalım. Daha yapılacak sürüyle iş var.”

Bu sırada, anneleri geldi.

Kapıdaki tatlı ses: “Nerede benim sevgili kızlarım?” diyerek, onlara geldiğini haber verdi.

Bayan March, güzel bir insan sayılmazdı ama, anneler çocuklarına hep güzel görünürler. Dört kız kardeş için de kapıda duran soluk kurşuni mantolu modası geçmiş şapkalı kadın güzeldi.

“Nasılsınız, yavrularım? Neler yaptınız bakalım? Bugün çok işim vardı, öğlen yemeğine gelemedim. Arayan, soran oldu mu, Beth? Senin nezlen nasıl, Meg? Jo, pek yorgun görünüyorsun. Buraya gel küçük, öp bakayım anneni.”

Bayan March, ıslak mantosunu üzerinden çıkarıp sıcacık terliklerini ayağına geçirdi. Salıncaklı koltuğa oturarak Amy’yi kucağına aldı. Yorucu günün en tatlı saatlerini yaşamaya hazırlandı. Kızların her biri kendine göre en iyi şekilde onu rahat

ettirmeye çalışıyor, çevresinde dört dönüyorlardı. Meg çay sofrasını hazırlamaya başladı. Jo eşyalara çarpa çarpa, dokunduğu her şeyi sağa sola devire devire sandalyeleri yerine yerleştirdi, odunları taşıdı. Beth oturma odası ile mutfak arasında mekik dokuyordu. Amy ise, rahatça ellerini kavuşturmuş, sağa sola emirler yağıdırıyordu.

Sofranın başına toplandıkları zaman Bayan March neşeli bir sesle: “Yemekten sonra size bir müjdem var, çocuklar!” dedi.

Hepsinin yüzünde parlak bir gülümseme dolaştı. Beth sevinçten elindeki sıcak çörekleri yere düşürdü. Jo peçetesini havaya fırlatarak: “Mektup var! Mektup!” diye bağırdı.

Bayan March: “Evet, babanızdan uzun bir mektup aldım,” dedi. “İyiymiş. Kışı korktuğumuzdan daha kolay atlatacağını umuyor. Hepimizin yılbaşını kutluyor. Ayrıca size de bir şeyler yazmış.”

Dört kız kardeş hep bir ağızdan sevinçle haykır-
dılar.

Anneleri: “Mektup cepheden geliyor,” diyordu.

Meg sevgiyle: “Babam hiç de genç, sağlam bir adam değil. Öyleyken, savaşa katılması bence büyük bir kahramanlık,” dedi.

Jo: “Ne sanıyorsun yani, ben davulcu olarak bile savaşa katılmaya razıyım!” dedi. “Ya da hemşire olarak. Babamın yanında olur, ona yardım ederdim.”

Beth titrek bir sesle: “Babam ne zaman dönecek, anne?” diye sordu.

“Hasta falan olmazsa, daha aylarca buraya gelemmez. Orada kalacak, görevini yerine getirmeye çalışacak. O kendiliğinden ordudan ayrılıncaya kadar biz de onu buraya çağırmaya kalkışmayacağız. Hadi, şimdi gelin de mektubu okuyalım.”

Hepsi ateşin çevresinde toplandılar. Anneleri büyük koltuğa yerleşti. Beth hemen ayaklarının dibine oturmuştu. Meg’le Amy koltuğun iki yanına iliştiler. Jo ise koltuğun arkasına yaslandı.

Bayan March mektubu okumaya başladı. Kızlar merakla dinliyorlardı. Mektup savaştakilerin içini dolduran yuva özleminden, katlanılan güçlüklerden, karşılaşılan tehlikelerden hemen hiç söz etmiyordu. Oldukça neşeli, umutlu bir mektuptu bu. Kamp hayatını, askeri yürüyüşleri, savaş haberlerini canlı bir dille, uzun uzun anlatıyordu. Ancak sonuna doğru, yazanın kalbi evdeki küçük kızlarının özlemiyle dolup taşmıştı:

“Onlara kendilerini çok sevdiğimi söyle; hepsini benim için de öp. Gece-gündüz onları düşünerek dua ettiğimi anlat. Kızlarımın sevgisi benim için en büyük kuvvettir. Onlara kavuşmam için aradan uzun bir yılın geçmesi gerekiyor. Ancak, unutmasınlar ki bu bekleme dönemini çalışarak değerlendirebiliriz. Eminim ki sözlerimi unutmamışlardır, seni üzmezler, kendilerine düşen görev-

leri dikkatle yerine getirirler. İçlerindeki düşmanla kahramanca çarpışarak bir gün onu yeneceklerine de güvenim var. Hem bunu öyle güzel başaracaklar ki oraya döndüğüm zaman küçük kadınlarımı her zamankinden daha çok sevecek, kıvanç duyacağım.”

Mektubun burasına geldikleri zaman, herkes burnunu çekti. Jo burnunun ucundan süzülen kocaman bir yaş damlasından dolayı hiç de utanmadı. Amy ise, o lüle lüle saçlarının karmakarışık olmasına aldırmadan, yüzünü annesinin omzuna gömerek hıçkırdı:

“Bencil bir domuzum ben! Ama, artık iyi bir insan olmaya çalışacağım; yoksa, babamı hayal kırıklığına uğratmış olurum.”

Meg heyecanla: “Hepimiz daha iyi olmaya çalışacağız!” dedi. “Ben dış görünüşüme pek önem veriyorum. Çalışmayı da hiç sevmiyorum. Artık bu kusurlarımı düzeltmeye çalışacağım.”

Jo: “Ben de babamın istediği gibi “küçük bir kadın” olmaya çalışacağım. Kabalıktan, hoyratlıktan kurtulmaya bakacağım.” Vakit geçirmeden, hemen elinin altındaki bir ödevi yerine getirmek istiyordu. Babası döndüğü zaman onu istediği gibi bulmalıydı.

Kızların dördü de sanki birdenbire büyümüşler, çocukluktan çıkıp birer “küçük kadın” olmuşlardı. Yaramazlık günleri, huysuzlukları, hırçınlıkları geride kalmıştı. Onlak artık annelerinin babalarının

“...artık pahalı eşyaların da,
paranın da sandığı kadar
değerli olmadığını anlamıştı.
Asıl mutluluk sevgi, güven,
huzur, sağlıktı! ”

ISBN 978-975-14-1740-4

9 789751 417404

₺ 6,00